

Reflexe AudioCafé zimního semestru 2019

(470241) Kristýna Motyčáková

Letošní skladbu kurzu AudioCafé charakterizuje nebývalá rozmanitost témat i samotných přístupů k dokumentu. Při reflexy vybraných dokumentů jako celku se nemůžu ubránit srovnávání s předešlým „semestrem“ AudioCafé, jež zahrnoval zvláště dokumenty z Dokuvlny rádia Wave. Podobná minutáž a témata (spojena především s mladými lidmi) dodávala jarnímu AudioCafé poněkud ostřejší a přehlednější formu. Osobně vnímám první semestr jako skvělé uvedení do světa audiodokumentární tvorby, ten druhý pak jako bližší poznání dokumentů náročnějších na poslech.

Za letošní nejkuriózněji vzniklý dokument považuji Vaše naše divadlo. Velmi mě na něm inspiroval ten ničím neregulovaný proud názorů, které v něm zaznívají. Jsem přesvědčená o tom, že dokument přináší mnohem cennější náhled na ono „vyšinuté dopoledne“ než většina odborných vyjádření či „objektivních“ novinových zpráv. Z následné debaty ve mně zůstalo to kouzlo náhody, díky němuž mohli tři různí lidé spojit síly a vytvořit dokument. Tento příklad krásně ukazuje, že koření náhody je cennou složkou dokumentu. V tomto případě však snad tou nejpodstatnější.

S naprosto opačnou skutečností přispěl dokument Tygří lejno, voňavka a vetřelec. Jako posluchačka se nemůžu zbavit dojmu, že dokument byl víc inscenovaným dílem než kouzlem okamžiku. V souboru všech dokumentů vyčnívá svou nápaditostí, zvukovostí i pohledem do nitra samotné autorky. Tu a tam se dotýká absurdna, které může být pro posluchače málo uvěřitelné. Za cíl si však klade posluchače pobavit. A to se daří.

Nejzajímavější debatou přispěl dokument Matěj. Považuji za cennou příležitost poslechnout si nejen Matěje, ale i autorku vyprávějící o tom, jak k práci s postiženým přistupovala. Pro mě je to vklad zvláště v oblasti novinářské etiky.

Nejrozsáhlejším a zároveň nejnáročnějším audiodokumentem nemohlo být nic jiného než Matematika zločinu. Inspirativní je verva, s níž se autorky pustily do nebezpečných vod nespravedlivých soudních výkonů a znalců. Nahlížet na složitou kriminální kauzu, jež není černo-bílá, optikou dokumentu je pro českou tvorbu velmi obohacující a osobně oceňuji, že toto dílo i přes velké potíže nakonec na světě je.

Jediným zahraničním dokumentem letoška bylo Z mongolské stepi uprostřed léta. Poslechovostí lehce náročnější kvůli dabingu, ale i své délce. Navzdory krásně vyzvučené atmosféře mi připadal delší než je třeba. Přináší důležité společenské téma, o kterém stojí za to referovat. Je však českému publiku Mongolsko dostatečně blízké?

Posledním dokument se zaměřoval na tvorbu dokument. To by bylo velmi nosné téma pro někoho, kdo s tvorbou začíná. Nepřipadá mi, že by však oslovil širší publikum už kvůli poněkud rozvláčené podobě. Koncept kromě motivů vody mi unikal a ruchy v celé řadě stop bránily porozumění. Ve výsledku mi dokument navodil velmi rozpačité dojmy, které se doposud nesjednotily v tom, co vlastně měl přinést?

S tím souvisí i otázka na celý koncept AudioCafé. Co by mělo přinést? Ač jednotvárný výběr dokumentů z Dokuvlny svými tématy rozhodně přitáhl i vnější publikum, letošní semestr, zdá se, spíše prohloubil rozhled studentů žurnalistiky, ale našel si i vnější zájemce nebo se stal lákadlem pro úzkou skupinu posluchačů?